

"מָה רַבִּים אֲפַיִןס כָּבֵר בְּיַמֵּינוּ..."
חיים גורי

ראשון לציון
אתם במרכז

ראשון לציון
אגף עורשת ישראל

"בשביל גבורתם"

מיזם חינוכי לזכרם של בני ראשון לציון שנפלו
בקרבות ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים

שרה אשר- פנהלת אגף עורשת ישראל ובית יד לבנים

חיים דינר- יו"ר ועד המשפחות השכולות

אחראית המיזם והפקתו: עור אבן דגן- רכזת משפחות, חינוך והנצחה

ביוזמת בית יד לבנים
ראשון לציון

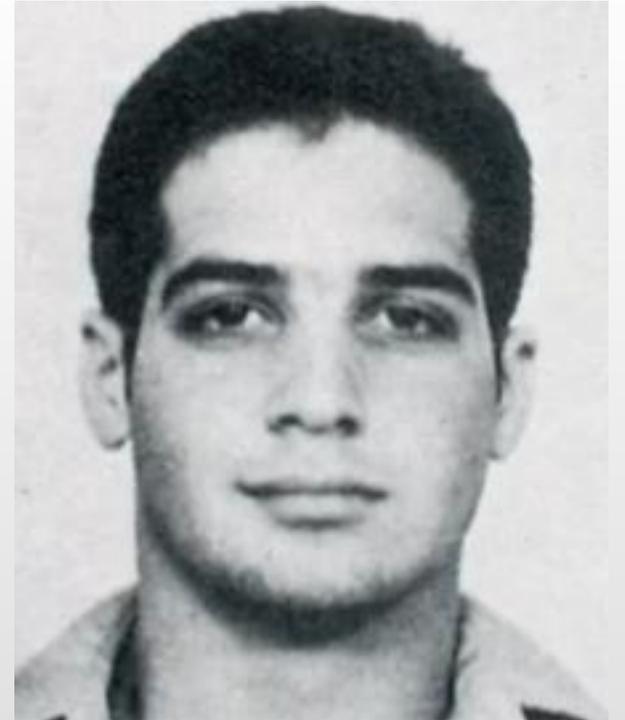
סמל איתן (תני) גיסין

חיל שריון

נפל ביום י"ג בתשרי תשל"ד (09.10.1973)

בן 19 בנופלו

מקום נפילה: בוקעתא באזור רמת הגולן

ילדותו

איתן, בן אורה ואריה גיסין, נולד ביום ח' באדר
ב' תשי"ד (13.3.1954) בקיבוץ הסוללים. כשהיה
בן חמש עברה משפחתו לקריית-שמונה ושם
למד בבית-הספר היסודי "מצודות".

נעוריו

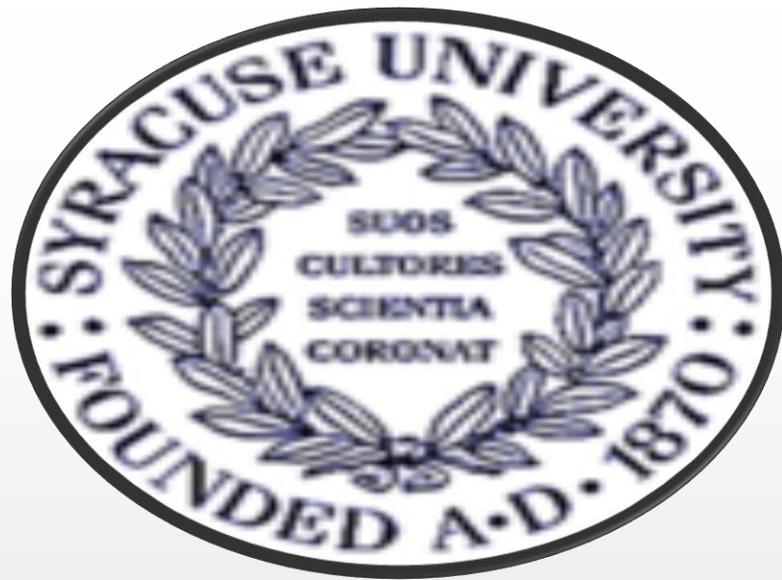
כשהיה איתן ילד צעיר, התעניין באמנות. בסוף שנות החמישים, עברה משפחתו לקריית-שמונה, ושם למד איתן בבית-הספר היסודי, היה פעיל בצופים ולמד נגינה בקונסרבטוריון. איתן ניחן בכישרונות רבים, הצטיין בלימודים והרבה לעזור לחברים, ובעיקר לבני משפחות של עולים חדשים.

נעוריו

איתן אהב נופים והרבה לטייל עם הוריו ברחבי הארץ.
כבר כתלמיד בבית-הספר היסודי ידע בעל פה פרקי תנ"ך
שלמים ושירים שאהב, בעיקר משיריו של נתן אלתרמן.

נעוריו

במלחמת ששת הימים ראה איתן מגג ביתו את פריצת צה"ל לרמת הגולן, ויחד עם אביו, שלחם בחזית הצפון, היה בין הראשונים שסיירו ברמת הגולן, ולבסוף הכיר כל פינה בה. אחרי מלחמת ששת הימים יצאו הוריו לשליחות לקולומביה שבאמריקה הלטינית. במהרה למד איתן ספרדית ואנגלית והיה תלמיד מצטיין בכיתתו.

שירותו הצבאי

איתן גויס לצה"ל בסוף אוגוסט
1972, והוצב ביחידת סיור של חיל
השריון חטי' 7, גד' 75. לאחר שעבר
קורס מש"קי סיור, שירת בסיירת
בצפון הארץ.

שירותו הצבאי

איתן היה חייל מצטיין. מילא את כל תפקידיו בנאמנות ובתבונה ונבחר להישלח לקורס קצינים.

הוא היה קשור ליחידתו ולחבריו בסיירת והם זוכרים אותו כחבר טוב ואהוב, חייל מוכשר ובעל

כושר מנהיגות.

נפילתו

ביום הרביעי למלחמה, הוטל על יחידתו לתקוף כוחות חי"ר וקומנדו של הסורים באמצעות נגמ"שים לסייע לכוח "גולני". פעולת החילוץ הצליחה, אך בדרך הותקף הנגמ"ש של איתן וארבעה מחבריו של איתן נפגעו. בלי הוראה, איתן עלה על הנגמ"ש הבוער, הוריד ממנו מקלע וירה בסורים מסביב. איתן נפגע ואיבד את מאור עיניו, אך נכנס שוב לנגמ"ש, לגשש את דרכו אל מכשיר הקשר, כדי לדווח על המצב למפקדת היחידה.

איתן נפל ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), בן 19 בנופלו. השאיר אחריו

הורים ושני אחים: רענן וירון.

גבורתו

איתן זכה לעיטור העוז מהרמטכ"ל מוטה גור באייר תשל"ה מאי 1975 :

ביום 9 באוקטובר 1973, בבוקעתא, נכנסה הפלוגה למארב של קומנדו סורי. הכלי של ה-סמ"פ נפגע, וארבעה חיילים נהרגו. סמל איתן גיסין ז"ל עלה על ה-נגמ"ש שנפגע, ללא קבלת פקודה, חשוף לירי סורי, והוריד מא"ג וארגז-פעולה, נשכב והתחיל לירות. כתוצאה מירי איבד את כושר-הראייה, אף-על-פי-כן, לא איבד את קור-רוחו והתנדב להיכנס, תוך כדי מישוש, ל-נגמ"ש שהתחיל לבעור, כדי לשדר לשאר הפלוגה מה המצב. בצאתו מה-נגמ"ש הוציא כלי-נשק ורימונים. מאוחר יותר נפגע מכדור ונהרג. במעשיו אלה גילה אומץ-לב עילאי, קור-רוח, תושייה ודבקות במשימה.

הנצחתו

מוריו וחבריו באוניברסיטת סירקוז בארצות הברית,
בשיתוף עם תה"ל ועם בני משפחתו, הקימו קרו
למלגה ללימודים על שמו בטכניון בחיפה. הוריו
ממשיכים לתרום לקרון זו, שבכל שנה נהנה סטודנט
בטכניון מפירותיה.

Arieh and Ora Gissin, Eytan (above): 'He was something exceptional'

THE DEATH OF ONE SOLDIER

A young man's death in battle is always cause for mourning and there is no inherent difference in the quality of the grief felt by the families of the thousands of Egyptian, Syrian and Israeli youths who fell in the recent Mideast war. But the pervasiveness of grief is surely greatest in Israel whose death toll of 1,854 men was equivalent, on a proportional basis, to something more than twice the toll suffered by the United States in its decade-long involvement in Vietnam. Last week, Newsweek's Jerusalem bureau chief Angus Deming talked with one Israeli family about the loss of their 19-year-old son and filed this report:

Arieh Gissin and his wife, Ora, are no strangers to war. They met in the Palmach—the Jewish underground organization—prior to the establishment of the state of Israel. Since then, Arieh Gissin has served as an officer in both the war of 1948 and the Six Day War, and as a reservist in the latest round of Mideast fighting. Thus, despite their comfortable apartment in a Tel Aviv suburb and Arieh's executive position in an engineering firm, the Gissins have never been allowed the luxury of forgetting what war is all about. And perhaps that fact—combined with their sturdy kibbutz background—explains the source of the inner

strength and self-discipline that enabled them to talk freely with me about the death of their son.

Eytan Gissin was killed on the fourth day of the Yom Kippur war. In an action on the Golan Heights, his reconnaissance unit ran up against an elite battalion of Syrian commandos and his half-track received a direct hit from a Syrian missile. Although wounded and ordered to take cover, Eytan wrenched one of the half-track's 50-cal. machine guns off its mount and poured fire into the advancing enemy until he was killed. "He wasn't really all that much of a soldier," his father said. "But I think what happened to Eytan is what happens to all our children in Israel. They hate war, but when it comes to joining the army, they all want to go into the toughest, most dangerous units."

Pride: Eytan had been in the army a little more than a year. He had joined up as soon as he turned 18, interrupting his education at Syracuse University in New York in order to get his three years of compulsory military training behind him. "This son of ours," his mother said proudly, "was really something exceptional. He was very intelligent, and nobody had anything to say against him." She showed me a snapshot of a strikingly handsome, dark-haired

boy with the first traces of manly moustache. "The last time I saw Eytan," his father chimed in sorrowfully, "was during Rosh Hashana [the Jewish New Year]. He told me then that there was going to be another war—but I didn't believe it and I joked and laughed at him before he left. We never saw him again."

Arieh Gissin was at his office in Tel Aviv when the tragic news arrived. One of the three-man teams the Israeli Army sent out to inform families of the death of relatives suddenly appeared before him. "I took one look at them," he said, "and I knew immediately."

The Gissins have two other sons besides Eytan. When 24-year-old Haanan, who lives in the U.S. with his Israeli wife, learned the news of his brother's death, he was determined to return to Israel for active duty. "It was difficult to hold him there," his father asserted. "But after all, he was an air-force ground officer and what was really needed here at the time were tank men and pilots." As for Eytan's 9-year-old brother, his reaction was more subdued but no less intense. "Eytan," his mother explained, "is not a very outspoken little boy and he just pushed it into some corner of himself. But one night, when I thought he was asleep, I heard him crying to himself, crying deeply."

Lessons: Like so many other Israeli families, the Gissins' grief has been compounded by the death of three other relatives in the Yom Kippur war. And, quite by chance, when the Gissins visited Eytan's simple grave in a Galilee cemetery, they discovered that alongside him was buried the son of some close friends—the third son of the same family to die in three wars.

Still, the Gissins refuse to give in to despair. Arieh Gissin feels no hatred for the Arabs. In fact, he believes that some valuable lessons can be learned from the latest war. "We have been living in a fool's paradise since the Six Day War," he said. "Our country was not developing in the way it should have. We couldn't afford all that boasting and overconfidence. If we have to give up some occupied territory and have to come to our senses in other ways, then some good may yet come of all this." Then, soberly, he concluded: "But we will have paid a terrible price for it. We have lost the thing dearest to us."

made it plain that they were not unprepared for verbal battle. General Bar-Lev challenged Sharon's claim of credit for the Suez Canal breakthrough; documentary evidence, charged Bar-Lev, would prove that many others had a hand in its planning and execution. Then, going beyond his rebuttal of Sharon, Bar-Lev seemingly opened up a Pandora's box of acrimony by insisting that Israel's military intelligence—contrary to most reports—had indeed detected that an Arab

attack was imminent on Oct. 6. "But this conclusion was not transmitted effectively enough to our troops in the front lines," said Bar-Lev. "At the hour when Egypt and Syria started the war, our soldiers in the front line were washing their laundry. This is a very sad and grave fact."

At this point, with the judgment of the high command under serious attack, Israel's Defense Minister joined in the fray. Dayan insisted that no one—not he nor

הנצחתו

אנדרטה לזכרם של בועז ארד, איתן גיסין ואמיר פורטנו בפינת חמד, כביש 98, אל רום, שהוקמה ע"י המשפחה וחברים

אנדרטת פלס"ר 7 (פלוגת הסיור של חטיבה שבע) שהוקמה ב-1973 ליד אל רום

מכתב זיכרון

איתן היקר,

היום 3.5.2022 התוודעתי אליך ואל מותך כאחיו של ירון היקר, אחיך. אחיך הוא מלאך טוב בחיי ואתה היית ועודך מלאך טוב על האדמה ובשמיים לכל מי שהכיר אותך. אתם קורצתם מאותו חומר אנושי נדיר. ואני מרכינה ראש וקדה לך קידה עמוקה בלב דומע ונפש בהודיה על ששמרת עליי כילדה בת 5 ונתת לי את חיידך.

יהי זכרך ברוך ומבורך. היום והלילה הזה הייתי איתך ועם אחיך האהוב כלב אחד. תודה לך איתן.

שירלי פוגצקי קרובת משפחתו של איתן

3 במאי 2022

מכתב זיכרון

תני,

אני מסתכל על הגיטרה שלי תלויה על הקיר בסלון מצופה באבק. אותה גיטרה שנשבעתי שאנגן עליה לילדות שלי שהן יהיו קטנות אבל נכון להיום, לא עומד במילה שלי.

שוב מתבונן בתמונה שאני כל כך אוהב שלך עם הגיטרה. זוכר שהייתי ישן אצל סבא וסבתא ובוהה בתמונה הזאת רבות. מוקסם ממנה, מגלה כל פעם עוד זוויות התבוננות, עוד תובנה על אדם שהיה והיה ואיננו עוד.

באמת של החיים אתה מת הרבה יותר שנים מאשר חיית והמחשבה הזאת תמיד הופכת לי את הקרביים.

לא רציתי לשים תמונה שלך על מדים עם תת מקלע מחייך מאוזן לאוזן. כי אז זה אומר שבאמת נקטעו החיים שלך שם ב- 1973 באחד מקרבות הבלימה הקשים ברמת הגולן.

אז הנה, שמתתי תמונה שלך עם הגיטרה, התמונה שאני כל כך אוהב. ובאמת, יותר קל לי לדמיין את טליה ודניאל יושבות, מקשיבות ומוקסמות למנגינות שאתה פורט להן על הגיטרה. הן לא בגיל שמעניין אותן סיפורי גבורה על נער בסיירת שקיבל את עיטור העוז. מעניין אותן שינגנו להן על גיטרה וישירו להן שירים.

כן תני, אולי הגיע הזמן שאחזור לנגן על הגיטרה, הילדות כבר יודעות לשיר ולרקוד ואחרי הכול מוכרחים להמשיך לנגן, נכון?

17 באפריל 2018, יונתן גיסין- אחיינו של איתן

אריק תורן

עמוס ברגר

אמיר פורטנוי

אמיר אבנור

דני פרימור

בועז ארד

בני לוי

אבי בוזגלו

אפרים בדר

דרור מגיד

אפרים שאשא

דוד שאול

גיורא גור

גילי ברזילי

אליהו משה

איתן גיסין

שלמה מני

נפתלי כהן

איציק מבורך

ישראל יוס

יוסי אור

ויקטור ביסמוט

אורי מור יוסף

אורי כרשני

נימה אישית

במהלך הכנת העבודה הכרנו את החלל איתן גיסין זל לעומק,
למדנו על מעשיו ועל פועלו למען מדינת ישראל, על ילדותו
ונעוריו ועל משפחתו. נחשפנו גם לסיפור נפילתו המצער. זוהי
זכות להנציח את זכרו של איתן.

מגישים : ליאב כבסה ורומי זלצר
ט'1, מקיף י"א ראשונים, מאי 2023
בהדרכת : עינב בוסליק